> I okazujmy staranie jedni o drugich, by pobudzać się do miłości i dobrych uczynków; Nie opuszczając naszego wspólnego zgromadzenia, jak to niektórzy mają w zwyczaju, ale zachęcając się nawzajem, i to tym bardziej, im bardziej widzicie, że zbliża się ten dzień.
>
> *— Hebrajczyków 10:24-25*

Książka: Nowy Testament / Hebrajczyków
Tematy: Kościół, społeczność, zachęta, wyposażenie, Drugie przyjscie, czasy ostateczne

Interpretacja:
W *Hebrajczyków 10:24-25* autor zachęca wierzących, by nie zaniedbywali wspólnych zgromadzeń – co dla niektórych stało się już nawykiem – lecz by raczej wzajemnie się zachęcali, zwłaszcza w obliczu zbliżającego się dnia powrotu *Jezusa*. Wersety te podkreślają znaczenie jednoczenia się z innymi wierzącymi i wspólnego działania na rzecz Bożej misji.

Troska o siebie nawzajem

Fragmenty te przypominają nam o konieczności troski o innych i dbałości o ich dobro, a także o pomaganiu im w realizacji wyznaczonych celów. Biorąc pod uwagę, jak ważna w naszym życiu jest troska o bliźnich, nasuwa się naturalne pytanie: jak mogę zachęcać innych do miłości i czynienia dobra?

Aby to osiągnąć, musimy zacząć od postawy służby i uważności na drugiego człowieka. Powinniśmy być źródłem wsparcia i siły, angażując się w życie innych i aktywnie ich słuchając. Pozwala nam to inspirować i motywować bliźnich, zachęcać ich do rozwijania

swoich pasji, pomagać w osiąganiu celów oraz służyć mądrym słowem i wsparciem.

Nie rezygnujmy ze wspólnych spotkań

Osoby, dla których unikanie wspólnych zgromadzeń stało się nawykiem, tracą istotny element chrześcijańskiego życia. Wspólnota ma kluczowe znaczenie dla naszego życia duchowego i relacji z Bogiem.

Gdy się gromadzimy, możemy wspólnie się modlić, zachęcać i wspierać, cieszyć się swoją obecnością oraz czerpać z doświadczeń i perspektyw innych wierzących. Rezygnacja ze wspólnych spotkań oznacza utratę szansy na wspólny wzrost i rozwój w wierze.

Wzajemne zachęcanie się

Poza wspólną modlitwą i wielbieniem Boga, wspólnota pełni jeszcze jedną ważną funkcję: *wzajemnego wsparcia*. Przebywając w gronie innych wierzących, mamy okazję do wzajemnego zachęcania się i korygowania, a także do trwania w wierze. Jest to niezwykle ważny aspekt życia duchowego, gdyż często potrzebujemy zachęty i wsparcia innych, by wytrwać w naszej drodze z Bogiem.

Znaczenie wspólnoty

Hebrajczyków 10:24-25 podkreśla wagę wspólnoty i wyjaśnia, dlaczego jest ona tak istotna dla naszego życia duchowego. Jeśli oddalimy się od tej praktyki lub ją zaniedbamy, nie tylko stracimy szansę na wspólny wzrost i rozwój w wierze, ale także nie będziemy wspierać ani zachęcać innych wierzących w ich drodze z Bogiem.

Co więcej, wspólnota daje nam możliwość praktycznego wykorzystania darów, które otrzymaliśmy od Boga. Możemy wykorzystywać nasze talenty i zdolności, by służyć innym i wspólnie realizować Boże posłannictwo. Wspólnota pozwala nam również nieść *światło Chrystusa* tym, którzy Go jeszcze nie znają – czy to poprzez działalność misyjną, czy też osobiste świadectwo.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które

mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Całe Pismo jest natchnione przez Boga i pożyteczne do nauki, do strofowania, do poprawiania, do wychowywania w sprawiedliwości; Aby człowiek Boży był doskonały, do wszelkiego dobrego dzieła w pełni przygotowany.
>
> *— II Tymoteusza 3:16-17*

Książka: Nowy Testament / II Tymoteusza
Tematy: Kościół, wyposażenie, życie, służba, Słowo Boże, praca

Interpretacja:
Biblia jest spisanym *Słowem Bożym* i nieocenionym narzędziem w naszym życiu. Jako chrześcijanie wierzymy, że całe Pismo jest natchnione przez Boga i służy ważnemu celowi. *II Tymoteusza 3:16-17* mówi o tym, jak użyteczne jest Pismo w naszym życiu.

Nauczanie

Pismo jest przydatne do nauczania nas Bożych prawd. Czytając Biblię, możemy dowiedzieć się więcej o naturze Boga, Jego miłości do nas i Jego planie dla naszego życia. Pismo ukazuje nam, jak żył *Jezus*, i uczy nas, jak żyć zgodnie z Bożym planem.

Upominanie

Termin „upominanie” odnosi się do korygowania lub zwracania uwagi na błędy. Pismo może służyć do korygowania myśli i czynów, które nie są zgodne z wolą Bożą. Czytając Biblię, otwieramy się na prawdę i możemy dostrzec nasze braki oraz słabości. Przyjęcie upomnienia nie zawsze jest łatwe, ale jest konieczne, jeśli chcemy wzrastać i stawać się lepszymi.

Korygowanie

Korygowanie jest niewystarczające, jeśli nie prowadzi do zmiany naszego postępowania. Pismo pokazuje nam, jak możemy się zmienić i ulepszyć swoje życie. Gdy dostrzegamy nasze braki i słabości, możemy szukać Bożej pomocy, by je przezwyciężyć. Biblia wskazuje, jak prowadzić prawe życie, i dostarcza ku temu niezbędnych narzędzi.

Wychowywanie w sprawiedliwości

Słowo „sprawiedliwość” odnosi się do prawości i uczciwości w naszym życiu. Pismo uczy nas, co jest dobre, a co złe, i pokazuje, jak żyć w sposób prawy w oczach Boga. Biblia ustanawia normy moralne i etyczne oraz daje wskazówki, jak według nich postępować.

Przygotowanie do każdego dobrego dzieła

Wersety te mówią nam, że Słowo Boże jest w stanie w pełni przygotować człowieka Bożego do każdego dobrego dzieła. Oznacza to, że jeśli chcemy być użyteczni i skuteczni w służbie Bogu, musimy mocno trzymać się Bożego Słowa i pozwolić, by nas prowadziło i pouczało. To właśnie Jego nauki i Jego miłość będą nas podtrzymywać i wzmacniać w chwilach trudności oraz prowadzić drogą dobrych uczynków.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Gdy mówili do was, że w czasach ostatecznych pojawią się szydercy, postępujący według własnych bezbożnych pożądliwości. Oni są tymi, którzy sami się odłączają, zmysłowi, niemający Ducha.
>
> *— Judy 1:18-19*

Książka: Nowy Testament / Judy
Tematy: Kościół, pragnienie, Duch, czasy ostateczne

Interpretacja:

List Judy to krótkie pismo autorstwa *Judy,* który przedstawia się jako *„sługa Jezusa Chrystusa”* i *„brat Jakuba” (Jud 1:1)*. Juda napisał ten list, aby ostrzec wierzących przed „pewnymi ludźmi, którzy potajemnie wkradli się” do wspólnot kościelnych (Jud 1:4).

Osoby te określane są mianem „bezbożnych”; zamieniły one „łaskę naszego Boga na rozpustę” i „wyparły się jedynego Władcy i Pana, Jezusa Chrystusa” *(Jud 1:4)*. Juda wyraża zaniepokojenie negatywnym wpływem tych ludzi, którzy sprowadzają wierzących na drogę fałszu. Werset 18. listu Judy stanowi część opisu tych osób i ich szkodliwego oddziaływania w czasach ostatecznych; autor mówi w nim o szydercach, którzy kierują się własnymi złymi pragnieniami.

Szydercy to ludzie, którzy wyśmiewają prawdę, wiarę i wartości chrześcijańskie. Są to osoby pozbawione bojaźni Bożej, dążące do zaszkodzenia prawdzie oraz tym, którzy ją wyznają. Co więcej, działają oni zgodnie z własnymi złymi pragnieniami – kierując się partykularnym interesem, zamiast żyć według chrześcijańskich wartości miłości, współczucia i sprawiedliwości.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Wy jednak, umiłowani, budując samych siebie na waszej najświętszej wierze, modląc się w Duchu Świętym; Zachowajcie samych siebie w miłości Boga, oczekując miłosierdzia naszego Pana Jezusa Chrystusa ku życiu wiecznemu.
>
> *— Judy 1:20-21*

Książka: Nowy Testament / Judy

Tematy: Kościół, Życie wieczne, wiara, Duch Święty, Jezus, miłość

Interpretacja:
Juda, brat Jakuba, napisał list, w którym zachęcał chrześcijan pierwszego wieku – zagrożonych przez fałszywych nauczycieli, którzy przeniknęli do Kościoła – do trwania w wierze. *Wersety 20 i 21* tego listu wzywają wierzących, by budowali swoje życie na wierze w *Jezusa Chrystusa* i na modlitwie w *Duchu Świętym*.

Wiara stanowi fundament naszej relacji z Bogiem. Bez niej nie sposób podobać się Bogu *(Hebrajczyków 11:6)*. Wiara nie jest jednak czymś, co możemy zbudować o własnych siłach; jest ona darem od Boga, który otrzymujemy dzięki wierze *(Efezjan 2:8–9)*. Gdy już otrzymamy wiarę, musimy na niej budować nasze życie.

Wiara to nie tylko przekonanie o istnieniu Boga; to ufność pokładana w Nim i w Jego Słowie. To wiara w to, że jest On wierny i dotrzyma swoich obietnic. To pewność tego, czego się spodziewamy, i przekonanie o tym, czego nie widzimy *(Hebrajczyków 11:1)*. Gdy budujemy swoje życie na takiej wierze, nie zachwieją nami próby ani pokusy napotykane na naszej drodze.

Modlitwa jest kolejnym kluczowym elementem naszej relacji z Bogiem. Stanowi ona sposób komunikowania się z Nim, oddawania Mu czci, szukania Jego pomocy, składania dziękczynienia, wstawiania się za innymi i tak dalej. Modlitwa nie sprowadza się jednak jedynie do wypowiadania słów na głos czy trwania w milczeniu; jest ona aktem duchowym, który musi dokonywać się mocą Ducha Świętego.

Modlitwa w Duchu Świętym oznacza pozwolenie Mu, by kierował naszymi modlitwami. Oznacza przyzwolenie, by Duch wstawiał się za nami w westchnieniach, których nie można wyrazić słowami *(Rzymian 8:26–27)*. Oznacza trwanie w zgodzie z Bogiem i Jego wolą. Kiedy modlimy się w Duchu, nasze modlitwy stają się skuteczne i pełne mocy.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> On też jest głową ciała – kościoła; on jest początkiem i pierworodnym z umarłych, aby we wszystkim był pierwszy.
>
> *— Kolosan 1:18*

Książka: Nowy Testament / Kolosan
Tematy: Kościół, Jezus, Zmartwychwstanie

Interpretacja:
Kolosan 1:18 ukazuje *Jezusa* jako głowę Kościoła, co oznacza, że *Chrystus* jest przywódcą i przewodnikiem swojego Kościoła. Werset ten przypomina nam również, że Jezus jest Początkiem – Pierworodnym spośród umarłych – i dlatego ma pierwszeństwo we wszystkim.

Jezus jako głowa Kościoła

Obraz Jezusa jako głowy Kościoła przypomina nam, że Chrystus jest przywódcą swojego Kościoła. To On prowadzi, kieruje i chroni swój lud. *Kościół jest Ciałem Chrystusa*, a jako członkowie tego Ciała jesteśmy powołani do tego, by w codziennym życiu naśladować nauczanie i przykład Jezusa.

Jezus jest określany mianem głowy Kościoła również w innych miejscach Nowego Testamentu. *Efezjan 5:23* stwierdza: *„Bo mąż jest głową żony, jak i Chrystus głową kościoła, jest on też Zbawicielem ciała”*. Jezus jest głową Kościoła, ponieważ to On zbawił swój lud. Jako nasz przywódca prowadzi nas i chroni na drodze do życia wiecznego.

Jezus jako Początek i Pierworodny spośród umarłych

Werset ten głosi również, że Jezus jest Początkiem i Pierworodnym spośród umarłych. Oznacza to, że Jezus był pierwszą osobą, która powstała z martwych. Jego zmartwychwstanie jest kluczowym wydarzeniem w wierze chrześcijańskiej, gdyż dowodzi, że dzięki Niemu mamy nadzieję na życie wieczne.

Co więcej, zmartwychwstanie Jezusa stanowi zwycięstwo nad grzechem i śmiercią. *I Koryntian 15:22* mówi: *„Jak bowiem w Adamie wszyscy umierają, tak też w Chrystusie wszyscy zostaną ożywieni”*. Jako Pierworodny spośród umarłych, Jezus daje nam możliwość odnalezienia w Nim nowego życia – życia wolnego od niewoli grzechu i śmierci.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> A pokój Boży niech rządzi w waszych sercach, do którego też jesteście powołani w jednym ciele. Bądźcie też wdzięczni.
>
> *— Kolosan 3:15*

Książka: Nowy Testament / Kolosan
Tematy: Kościół, ciało, wdzięczność, Jezus, pokój

Interpretacja:
W *Kolosan 3:15* znajdujemy wezwanie, by pozwolić pokojowi Bożemu panować w naszych sercach. Co to jednak oznacza? Przede wszystkim należy podkreślić, że pokoju Bożego możemy doświadczyć jedynie dzięki społeczności z Nim. Jest to pokój, który przewyższa wszelkie ludzkie zrozumienie i chroni nas przed lękami oraz niepokojami, z jakimi mierzymy się w życiu.

Znaczenie społeczności z Bogiem

Prawdziwy pokój duchowy można znaleźć tylko w Bogu. Aby doświadczyć Bożego pokoju w naszych sercach, musimy trwać w nieustannej społeczności z Nim poprzez modlitwę i czytanie Pisma Świętego. Tylko w Nim znajdujemy niewyczerpane źródło miłości, łaski i miłosierdzia.

Znaczenie życzliwości

Kolejną lekcją płynącą w *Kolosan 3:15* jest znaczenie nieustannego okazywania życzliwości. Życzliwość pozwala nam spojrzeć na życie z innej perspektywy i pomaga skupić się na błogosławieństwach, którymi obdarzył nas Bóg. Gdy jesteśmy życzliwi, pokój Boży może panować w naszych sercach, ponieważ wiemy, że Bóg sprawuje kontrolę nad wszystkim.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*